

ПРОБЛЕМАТИКА ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

Христюк І.В.,

*студентка кафедри державно-правових дисциплін,
ВНЗ «Університет економіки та права “КРОК”», м. Київ, Україна,
email: khristyukirina34@gmail.com*

Корольова В.В.,

*к.ю.н., доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін,
ВНЗ «Університет економіки та права “КРОК”», м. Київ, Україна,
e-mail: ViktoriyaV:@krok.edu.ua,
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2998-6144>*

Правову основу діяльності державної виконавчої служби становлять Конституція України [1], Закон України «Про виконавче провадження» від 2 червня 2016 р. [2], Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [3], інші закони та нормативно-правові акти, що прийняті на їх виконання.

Примусове виконання рішень здійснюють державні та приватні виконавці. Закон України “Про виконавче провадження” закріплює положення про те, на підставі яких виконавчих документів підлягають примусовому виконанню рішення та яким вимогам вони повинні відповідати [2, ст. ст. 3, 4].

Якщо виконавчі документи дотримані всіх передбачених законодавством вимог державний виконавець відкриває виконавче провадження і вже в рамках виконавчого провадження здійснює заходи примусового виконання рішень.

У відповідності до пунктів 6, 7 частини третьої статті 18 Закону України «Про виконавче провадження» [2], виконавець під час здійснення виконавчого провадження має право накладати арешт на майно, кошти та інші цінності боржника. Також в Законі зазначається, що звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні (списанні коштів з рахунків) та примусовій реалізації (ч. 1 ст. 48); арешт майна (коштів) боржника застосовується для забезпечення реального виконання рішення (ч. 1 ст. 56) [2].

Отже, в Законі поняття «арешт майна (коштів)» застосовується як стадія звернення стягнення на майно, так і як захід забезпечення реального виконання рішення. На нашу думку необхідно їх відокремлювати, адже згідно АСВП це дві різні постанови, які відповідно мають різну назву. Для виконання рішення можливе стягнення на майно з подальшою її реалізацією чи списання коштів з рахунків боржника за допомогою вимоги виконавця, яка направляється до фінансової установи.

Як показує практика, робота державного виконавця є достатньо клопіткою і відповідальною.

Збільшення кількості виконавчих документів, які надходять на виконання до органів державної виконавчої служби прямо пропорційно впливає на збільшення навантаження на кожного державного виконавця. Так, в роботі одного державного виконавця може бути від 700 (в середньому) і до 4000 виконавчих проваджень (по місту Києву). Та чи реально встигнути це все, при

кількості хоча би в тисячу виконавчих проваджень дотримуючись всіх норм закону з урахуванням строків прийняття рішень виконавцями та вчинення виконавчих дій? Звичайно ні, і знову пропущені строки й не виконання своїх посадових обов'язків. Перепоною до виконання даних обов'язків стають навіть стягувачі чи органи які видали виконавчий документ. Як приклад, бувають випадки коли відсутня дата народження боржника, але АСВП не дає можливості зареєструвати виконавчий документ без цих відомостей. З іншими даними таких проблем немає, проте є інші нюанси. Для винесення арешту чи для того щоб дізнатись інформацію стосовно боржника необхідний реєстраційний номер облікової картки платника податків. Законом України «Про виконавче провадження» він йде обов'язковим пунктом і в разі його відсутності в виконавчому документі чи заяві стягувача про примусове виконання державний виконавець має право відмовити у відкритті, що доволі вірно, проте думка суду щодо цього протилежна, не одноразово рішенням суду були скасовані повідомлення про повернення виконавчого документа без прийняття та зобов'язання прийняти такий до виконання. Що далі робити з виконавчим документом без реєстраційного номеру облікової картки платника податків боржника невідомо, якщо немає можливості його отримати, то в принципі і саме виконання рішення стає неможливим.

Розуміючи більш менш складність посади державного виконавця, можна дійти висновку, що на такій посаді особа довго не затримуються, але виконавчих проваджень це не стосується. Якщо ви тільки влаштувались і вам передали ділницю виконавця, який звільнився можете готуватись до чого завгодно. Матеріали, які не були внесені до АСВП можливо були втрачені і ким саме невідомо, але нести відповідальність за це виконавче провадження і відповідати на запитання сторін доведеться саме Вам. Особливо складно, коли в АСВП є провадження наприклад №40123659, а у вас в наявності лише відповідь від державного органу на запит і можливо заява від однієї з сторін. А при відсутності виконавчого документа ви не маєте права вчиняти примусові заходи виконавчого характеру. І ось чекаємо по пів року щоб отримати дублікат рішення суду. Проблема взаємодії з іншими органами стосується не лише суду, дочекатись відповіді на запит у встановлений строк (30 днів) не завжди вдається, що значно уповільнює процес виконання рішення.

Надалі, що стосується суми стягнення в виконавчому документі, це може бути як 51 гривня так і два мільйона гривень, проте арешти повинні бути однакові зі всіма обмеженнями, і відповідно часу вони займають теж однаково. З точки зору практики досить нераціональне використання часу, хоча й є обов'язковим.

Державному виконавцю дозволено вилучати кошти в боржника. Виконавці в процесі виконання рішення можуть вилучати готівкові кошти у боржника в національній та іноземній валютах. При виявленні у боржника готівкових коштів виконавець виносить постанову про опис та арешт майна (коштів) боржника, після чого готівкові кошти вилучаються, про що виконавець складає акт вилучення готівки [3]. Проте в реальності задається питання, а як це зробити. Припустимо боржник з'явився, на прийом, але він же добровільно не розкаже,

яка в нього сума наявна і виконавець не почне обшукувати його. Тож виходить з вилученням коштів, яке передбачено законом теж не все ідеально.

Отже, основними проблемами в діяльності державної виконавчої служби є: надмірна завантаженості співробітників органів державної виконавчої служби, багатоплановість службових ситуацій, плинність кадрів; взаємодія підрозділів ДВС з іншими правоохоронними органами.

Список використаних джерел:

- 1. Конституція України від 28 червня 1996 року. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.*
- 2. Про виконавче провадження : Закон України від 02 червня 2016 року. Відомості Верховної Ради України. 2016. № 30. Ст.542.*
- 3. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. Відомості Верховної Ради України. 2016. № 29. Ст.535.*